

Sygn. akt IV KO 67/19

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **K. L. (L.)**
po rozpoznaniu na posiedzeniu,
w Izbie Karnej, w dniu 10 lipca 2019 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
w sprawie Sądu Okręgowego w K. , sygn. akt XVI K (...),
zakończonej prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 października 2018 r., sygn. akt II AKa (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

K. L. pismem z dnia 28 maja 2019 r. złożył wniosek o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w K., sygn. akt XVI K (...), zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 października 2018 r., sygn. akt II AKa (...). W jego uzasadnieniu w ogólny sposób podniósł, że Sąd pierwszej instancji wydał wyrok skazujący za czyny, których karalność uległa przedawnieniu, a Sąd odwoławczy nie dostrzegł tego rodzaju uchybień.

Po wezwaniu do przedstawienia okoliczności uzasadniających wniosek o wznowienie postępowania skazany, w piśmie z dnia 20 czerwca 2019 r., jedynie w sposób ogólnikowy wskazał na kwestię przedawnienia oraz wyraził swoje

stanowisko co do wadliwości oceny materiału dowodowego przez sąd orzekający, wskazując na obrazę przepisów postępowania, podniesionych uprzednio w apelacji jego obrońcy, tj. naruszenie art. 366 k.p.k., art. 391 § 1 k.p.k., w zw. z art. 167 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 202 k.p.k., art. 215 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w art. 545 § 2 k.p.k. (obrońca lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność.

Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie, albowiem wniosek K. L. nie zawiera żadnej argumentacji, która dotyczyłaby podstaw wznowieniowych określonych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. Jeśli zaś chodzi o zasygnalizowanie kwestii wystąpienia w sprawie jednej z bezwzględnych podstaw odwoła¹⁾awczych – art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., co mogłoby stanowić podstawę do wznowienia postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), to stwierdzić należy, że analiza realiów²⁾ procesowych sprawy oraz opisu i kwalifikacji prawnej przypisanych wnioskodawcy czynów, ustawowego zagrożenia karą, a także dat ich popełnienia, w kontekście unormowań zawartych w art. 101 § 1 k.k. i art. 102 k.k., nie dostarczyła podstaw do stwierdzenia, że sądy wydały orzeczenia pomimo ustania karalności tych przestępstw.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności, co czyniło zbędnym podejmowanie dodatkowych czynności w postaci wzywania wnioskodawcy do usunięcia braków formalnych, związanych z przymusem adwokacko-radcowskim (art. 545 § 2 k.p.k.) oraz obowiązkiem uiszczenia opłaty od wniosku o wznowienie postępowania.